

Nederlandse Taalunie

Taalunie
Schrijfprijs NT2
2010

Winnende teksten



NEDERLANDS, WERELDTAAL

Nederlandse Taalunie

Taalunie Schrijfprijs NT2 2010

Winnende teksten



NEDERLANDS, WERELDTAAL

Inhoudsopgave

Woord vooraf 5

Juryverslag 6

Winnende teksten 8



Doet u mij maar één glimlach, alstublieft (Tetiana Iegorova) 8

De verwondering (Anna Bugajova) 10

De verwondering (Monika Gajek) 12

Geld maakt niet gelukkig ... ??? (Michaela Hianikova) 14

De verwondering (Olesya Kulikova) 16

De verwondering (Elena Nakovska) 17

Wie is de kip? (Chew Lian Sai) 19

De verwondering (Nahal Zakizadeh Shabestari) 20

De verwondering (Brian Wall) 21

De verwondering (Salaheddine El Youbi) 23

Woord vooraf

Taal is een wonderlijk iets. Het vormt de manier waarop we denken en de wereld zien. Een nieuwe taal leren is een nieuwe wereld ontdekken. En als je in gesprek raakt met iemand die jouw taal net geleerd heeft, ontdek je dat je eigen taal onverwachte mogelijkheden heeft. Dat overkwam mij ook toen ik de teksten in deze uitgave las.

Ik was geraakt door de originele observaties van de schrijvers. De manier waarop ze die hebben verwoord in het Nederlands, heeft mij blij verrast. Er blijkt uit dat voor veel mensen die naar Nederland of Vlaanderen zijn gekomen, de kennismaking met de Nederlandse taal een boeiende ontdekkingsreis is

Dat sterkt mij in de overtuiging dat het een goed idee was om bij de viering van het dertigjarig bestaan van de Nederlandse Taalunie deze schrijfwedstrijd NT2 te organiseren. De Taalunie spant zich al dertig jaar lang in om wie het Nederlands gebruikt of leert, te steunen. Het enthousiasme van mensen die het Nederlands als tweede taal leren, is daarbij een enorme stimulans.

De jury heeft uit de stapel inzendingen de tien teksten gekozen die zij het beste vindt. We hebben die afgedrukt zoals ze ingezonden zijn, dus zonder verdere taalcorrecties. Dat leek ons het meest op zijn plaats, omdat de schrijvers immers nog volop bezig zijn zich het Nederlands eigen te maken.

Ik hoop dat u net zo geniet van deze verhalen als ik.

Linde van den Bosch
algemeen secretaris
van de Nederlandse Taalunie

Taalunie Schrijfprijs NT2

Juryverslag

Naar aanleiding van haar 30ste verjaardag stelde de Nederlandse Taalunie de Taalunie Schrijfprijs NT2 in. De bedoeling is NT2-leerders te stimuleren om mooie teksten te schrijven in het Nederlands. De prijs gaat naar de NT2-leerder die het beste verhaal of betoog schreef over het thema 'de verwondering' of 'geld maakt niet gelukkig'.

Elke instelling uit Nederland en Vlaanderen waar het Nederlands als tweede taal onderwezen wordt, kreeg de kans om 5 teksten voor te dragen. In totaal werden 79 teksten uit 29 verschillende instellingen ingediend. Deze werden grondig nagelezen en becommentarieerd door een panel van NT2-docenten. Vervolgens maakte het panel een preselectie van de 50 beste teksten. Op 26 april 2010 kwam een jury van professionele schrijvers bijeen om zich over de geselecteerde teksten te buigen. De jury bestond uit de schrijfsters Anne Provoost en Rachida Lamrabet en de journalist en communicatiedeskundige Rocky Tuhuteru.

De jury was aangenaam verrast dat zoveel leerders het hebben aangedurfd om een tekst te schrijven in een taal die niet hun moedertaal is. Bovendien waardeert ze het dat het merendeel van de schrijvers met hun tekst bewijzen dat ze met een beperkte woordenschat toch een goedlopende tekst kunnen maken die de lezer bovendien charmeert. Verder was de jury onder de indruk van de kwaliteit en het talige niveau van het merendeel van de ingestuurde teksten en was ze verheugd over het feit dat de inzendingen erg divers zijn: van grappige anekdotes tot kritische reflecties en van literaire, poëtische en esthetische hoogstandjes tot sterke retorische stukken. De kwaliteit en diversiteit van de inzendingen is volgens de jury exemplarisch voor de kwaliteit van het huidige NT2-onderwijs en illustreert de kennis en kunde van het merendeel van de NT2-leerders op het gebied van de Nederlandse taal. De jury meent dat meerdere teksten in aanmerking komen voor publicatie.

Bij het beoordelen van de teksten hield de jury rekening met verschillende criteria.

1. Het eerste en belangrijkste criterium waarop werd geselecteerd, was *originaliteit*. Teksten die vanzelfsprekendheden problematiseren en/of thema's vanuit een verrassend perspectief benaderen, werden hoger gewaardeerd.
2. Het tweede criterium was de *literaire en/of retorische kwaliteit* van de teksten. Teksten waarin een spanningslijn wordt opgebouwd en teksten die de nieuwsgierigheid wekken

omtrent een bepaald feit of personage of waarin gebruik wordt gemaakt van retorische strategieën om de lezer te overtuigen, werden erg geapprecieerd.

3. Het derde criterium – eveneens het derde in belang – was *taal en stijl*. Hoewel van mensen die een taal leren niet verwacht kan worden dat ze zich foutloos uitdrukken in die taal, vond de jury het belangrijk dat de teksten geen taalkundige of stilistische fouten bevatten waardoor de begrijpbaarheid van de tekst in het gedrang komt.

Na een lange discussie werd beslist dat de volgende 10 teksten in aanmerking kwamen om de Taalunie Schrijfprijs NT2 te winnen:

- *De verwondering* van Anna Bugajova (Nedles, Amsterdam);
- *De verwondering* van Monika Gajek (Talencentrum Universiteit van Tilburg);
- *Geld maakt niet gelukkig ... ???* van Michaela Hianikova (CVO Hitek, Kortrijk);
- *Doet u mij maar één glimlach, alstublieft* van Tetiana Iegorova (Agens, Zwolle);
- *De verwondering* van Olesya Kulikova (Sagenn, 's-Hertogenbosch);
- *De verwondering* van Elena Nakovska (Capabel Taal, Den Haag);
- *Wie is de kip?* van Chew Lian Sai (Connecting 2u B.V., Weesp);
- *De verwondering* van Nahal Zakizadeh Shabestari (ISK Noorderpoort, Appingedam);
- *De verwondering* van Brian Wall (Institute for Dutch as a second language, Universiteit van Amsterdam);
- *De verwondering* van Salaheddine El Youbi (ROC Rijn IJssel, Arnhem).

Vervolgens voerde de jury een gesprek over de winnaar. Tijdens de bespreking werd snel duidelijk dat meerdere teksten in aanmerking kwamen voor de eerste plek. Gezien de thematische en stilistische verscheidenheid lieten ze zich bovendien niet gemakkelijk vergelijken. Toch kwam de jury, na rijp beraad, tot een unaniem besluit.

De schrijver van de winnende tekst slaagde erin om een spannend en verfrissend stuk te schrijven waarin ze een klein aspect van de samenleving op een leuke manier bekritiseert. De tekst getuigt van een grote creativiteit en van een uitstekende beheersing van de Nederlandse taal.

De jury besliste dan ook eensgezind om de Taalunie Schrijfprijs NT2 toe te kennen aan **Tetiana Iegorova** voor haar tekst *Doet u mij maar één glimlach, alstublieft*.

Tetiana Iegorova,

Agens, Zwolle

Doet u mij maar één glimlach, alstublieft

Het waren de laatste uren in Kiev met mijn familie. Ik was nog steeds op de luchthaven met hen. Het was een moeilijk moment, ik moest afscheid van mijn ouders nemen. Ik slaakte een diepe zucht en zei: “Ik moet al gaan”. In tranen ging ik naar de paspoortcontrole.

“Het land van aankomst?” vroeg de douanebeambte me.

“Nederland” antwoordde ik.

De douanebeambte keek oplettend naar mijn gezicht en vergeleek het met de foto in mijn paspoort. Ik dacht dat hij een groot verschil tussen deze twee gezichten opmerkte – een van hen, die hij door het glas van de balie kon zien, was zonder glimlach. En dat zag eruit alsof ik niet blij met mijn reis was.

Na enige tijd was ik in het vliegtuig. En ik was nog steeds verdrietig. KLM-stewardessen renden uitentreuren en probeerden alle passagiers te bedienen.

“Thee of koffie?” vroegen ze iedereen.

“En u?” vroeg de stewardess me.

Haar glimlach was zo breed en openhartig. En het leek alsof ze haar hele leven op me aan het wachten was en ik nu eindelijk bij haar in beeld kwam.

“Thee”, zei ik.

“Zwarte of groene?” vroeg ze me alweer.

“Groene”, antwoordde ik.

Dat meisje glimlachte nog steeds dat mijn mondhoeken zelf begonnen op te lichten en op mijn treurige gezicht kwam een kleine glimlach.

“Wat een vrolijke Nederlandse vrouwen”, dacht ik, “onze mensen, die service verlenen glimlachen niet zo veel naar hun klanten”.

Ze glimlachen zo meestal als ze dolgelukkig zijn. En nu had ik het gevoel alsof de stewardess dolgelukkig door mijn aanwezigheid was.

Ik begrijp dat het alleen haar werk was en ze was feitelijk niet zo blij me te zien, het verbaasde me maar dat deed niets af aan mijn gevoel. Het was juist andersom, het maakte me fleurig en vrolijk. Hierdoor was mijn landing op het nieuwe vreemde land niet zo moeilijk voor me, ik was vol van hele positieve emoties.

Maar sommige mensen die in mijn land geboren zijn kunnen deze glimlach geforceerd en kunstmatig vinden, heel teatraal. En daarom vinden ze het soms moeilijk om die ook met een glimlach te beantwoorden.

24 uur glimlachen per dag lijkt misschien veel, maar volgens mij maakt dit het leven warm en aangenaam.

Anna Bugajova,

Nedles, Amsterdam

De verwondering

Ik ben Martin. Ik ben een schrijver. Mijn vriend Jan is een musicus. Hij is een apparte vent. Hij moet altijd anders doen dan de anderen. Ook toen als wij de eerste keer samen naar het buitenland vlogen. Wij waren uitgenodigd door een culturele maatschappij om daar ons werk te presenteren. Wij kregen met moeite maar toch visa en na een paar dagen zatten wij in het vliegtuig naar H.

Op het vliegveld in H. wachte op ons een lange blonde man. Hij bracht ons naar het hotel en hielp ons in te checken. Wij spaken namelijk hun taal niet. En geen andere taal. Pas nu ben ik mij bewust hoe dom wij waren.

Wij gingen naar onze kamer en pakten uit. Omdat onze visa slechts een week geldig waren, besloten wij geen tijd te verliezen en gelijk naar het centrum te gaan. Alles was zo mooi, zo anders. Ook de zon leek mij lichter en warmer dan die bij ons thuis. Ik voelde mij vrij. Jan liep met zijn handen in de zak, langzaam en verveeld. Ik herinner mij dat ik boos op hem was, omdat hij zo 'cool' deed.

Rond twee uur kregen wij honger. Jan stelde voor in een prachtig restaurant in het centrum te gaan eten. Wij hadden wel zakgeld van de organisatie gekregen, maar ik twijfelde of het voor hier genoeg zou zijn. Jan wachtte niet op mijn toestemming en ging soeverein naar binnen.

Het was een oud gebouw, versierd met tientallen afbeeldingen en ornamenten. Tussen de tafels met witte tafelkleeden liepen kelners met grote dienbladen op hun schouders. De receptioniste in een kort rokje bracht ons naar de tafel en gaf ons de menukaarten. Ik opende de kaart en ontdekte dat ik geen één woord verstond. Nu begon de situatie genant te zijn. Dacht ik. Ik richtte mijn onzekere oogopslag naar Jan. Hij leek bezig te zijn met het bestuderen van de gerechten.

“Wat doet hij? Hij kan toch deze taal niet spreken!” dacht ik.

Na een paar minuten kwam de kelner. Ik bestelde koffie. Dat was het enige internationale woord dat ik kon. Jan zei niks. Zijn wijsvinger belandde in de kaart. De kelner liep weg.

“Wat heb je besteld?” vroeg ik hem.

“Het duurste gerecht wat ze hier hebben.”

“Wat zal dat zijn?”

“Geen idee! Ik ben ook benieuwd. Daarom heb ik het besteld.”

Wij wachtten heel lang. Ik dronk mijn koffie op, maar mijn maag was niet tevreden. Ik had zo'n honger! Wij konden ook niet gewoon weg, want wij moesten op Jan's bestelling wachten. "Wat voor soort eten kost zo veel tijd!"

Opeens gingen alle lichten in het restaurant uit. Alle gasten draaiden naar de keukendeur. Door de deuropening kwam een kelner die een serveerkarretje voor zich uit duwde. Op het karretje stond een grote taart. Drie etages hoog, versierd met kersen, heel veel slagroom en brandende kaarsen. Alle gasten klaptten. En wij klaptten ook. Ik draaide me om om te zien, wie jarig is. Gasten begonnen te zingen. Ik vermoedde dat het één van deze verjaardagsliedjes was. De kelner stopte het karretje bij onze tafel en keek met een glimlach naar Jan. Alle aanwezigen keken naar Jan. Op dat moment vergat ik mijn honger. Ik wilde alleen hard lachen. Dus dit was het duurste wat je in dit restaurant bestellen kon. Een verjaardagstaart!

Jan, met een volkomen pokerface, nam van de taart een kers en at hem op. Daarna pakte hij zijn portemonnee en legde zijn complete zakgeld op tafel. Hij stond op, knikte richting de kelner en ging richting uitgang. Ik volgde hem. Met moeite onderdrukte ik de behoefte in lachen te exploderen.

Nu ken ik alle Mc Donald's in H.

Monika Gajek,

Talencentrum Universiteit van Tilburg

De verwondering

Weer een dagdag in ons bedrijf. Het is een eigenaardige plaats. Bijna niemand praat met elkaar maar iedereen weet alles over de anderen. Maar meestal hoor je alleen geruchten. Zoals van die vrolijke schoonmaakster die altijd jazz zong en die de kat aan de kaas had laten komen. Ze werkt hier niet meer. Jammer! Ik hield van haar versie van “It’s too darn hot “. De oude van de top verdwijnt ook. Hij was echt bijzonder, ik noemde hem Tao en luisterde naar zijn verhalen met plezier. “De vorm is leegte, de leegte is vorm, mijn vriend”, zei hij, en ik wist wat hij wilde toevoegen: “Als je zo oud als ik ben, voel je de gaten in de ondraaglijke pijn van het bestaan.” Ik neem hem niet serieus maar nu heeft hij zijn kaas erbij ingeschoten en ik kon zelfs niet naar de begrafenis. Ik heb nu geen vrienden meer hier.

Gisteren heb ik gezien hoe de kale chauffeur, die met de kaas rondrijdt, naar die jonge meid met het lekkere geurtje toe sloop, stiekem aan haar rook, en haar uit nam voor de lunch. En later hoorde ik die lawaaimaker van de logistiek terwijl hij de kaas sneed, zeggen: “Ik proefde die jonge ook en zei Henk (Henk is die kale chauffeur), lekker geurtje maar dat is alles, weet je wat ik bedoel?”

Maar het ergste van alles is de baas, hij verkoopt kaas, je kan zijn woorden nooit vertrouwen. Ik herinner me dat hij me een keer vertelde dat hij me naar een internationale markt zou sturen en dan stuurt hij een Deense en ook nog een jonge van een andere afdeling. Maar ik heb de kaas niet van mijn brood laten eten. Deze week ga ik naar de markt in Helmond. Ik ben bang dat dit het einde van mijn carrière hier is; wat erger kan er gebeuren na Helmond?

Het was een mooie zaterdag, het leek wel lente, en zoals gewoonlijk ging ik naar de markt, voor fruit, kip en groenten. Ik kocht ook kaas - de verkoper was zo overtuigend dat ik het niet kon weerstaan, en ik besteedde al het geld dat ik nog had aan kaas. “De lunch is klaar”, roep ik naar mijn vriend, “maar ik ben bang dat ik de boter en de kaas te dik gesneden heb”. “Maakt niet uit voor een keer” zegt hij. De kaas was echt lekker en toen ik aan het eten was, vroeg ik mijn vriend: “Hebben jullie in het Nederlands uitdrukkingen met “kaas?” “Ik kan er geen bedenken”, antwoordde hij met volle mond. Ik zou zweren dat de kaas op mijn boterham vreselijk kreunde, ik hoorde bijna “Onwetende uit Helmond”. Ik hoop dat ik niet gek ben. In het Pools hebben we er één: Lachen als een idioot naar de kaas. “Maar ben je echt zeker dat er geen uitdrukkingen zijn met kaas?” “Ja, absoluut zeker”, zegt mijn vriend met spot in zijn stem, “Ik gebruik die taal mijn hele leven en ik ken er geen. Ik heb er echt geen kaas van

gegeten”. “Dat is vreemd want ik ben de hele morgen bezig geweest met het bestuderen van deze uitdrukking. Kijk maar op de pagina: www.spreekwoorden.nl.” “Geloof me, ik heb nooit van deze kaas gehoord”. De verwondering, hè?

Michaela Hianikova,

CVO Hitek, Kortijk

Geld maakt niet gelukkig ... ???

Normaal zou ik hier volledig mee akkoord gaan. Gelukkig zijn we toch door de doelen die we in ons leven bereiken, door fijne gebeurtenissen die we meemaken of door mensen die ons met liefde omringen, veeleer dan door een vette bankrekening.

Sinds ik echter beleefd heb wat ik je nu ga vertellen, weet ik dat geld in elk geval in staat is iemand een moment van intens geluk te bezorgen.

Na mijn studies heb ik uit liefde voor mijn vriend en de verwachting van een nieuwe uitdaging besloten om naar België te verhuizen. Het was geen gemakkelijke aanpassing, noch voor mijn familie noch voor mij, dat moet ik heel eerlijk toegeven. Maar mijn ouders gaven me hun steun, die misschien des te groter was omdat zij die kans niet hadden gekregen toen ze mijn leeftijd hadden. Ik ben er hen nog steeds dankbaar voor, want als je eens voelt dat je iets moet doen, ga je niet gemakkelijk tevreden tot je het echt uitgeprobeerd hebt.

Op een van de laatste dagen vóór mijn vertrek zijn wij nog samengekomen met mijn papa, oma en opa. Het was een fijne avond. Vóór het afscheid gaf mijn papa mij een enveloppe. “Startgeld, het zal van pas komen” zei hij. Ik was nooit voor geld gaan vragen bij mijn ouders, dus dat was een totale verrassing voor mij en ik waardeerde het echt.

Toen wij terug bij mama kwamen, legde ik mijn “startgeld” trots op mijn bureau en wij zijn gaan slapen in de kamer ernaast. Het was snikheet en alle vensters in ons appartement stonden lichtjes open, maar de lucht was bewegingsloos.

De volgende dag werd ik vroeger wakker dan anders. Het zonnetje scheen, de vogels zongen, de lucht was fris zoals altijd na een zomernachtonweer. Zalig, dacht ik eerst, maar plots schoot het mij te binnen! Ik sprong uit mijn bed en liep naar de kamer ernaast. Het grote venster was compleet omgedraaid en het gordijn flapperde in het zachte ochtendbriesje.

Op hetzelfde ogenblik keek ik op mijn bureau, hij was leeg! “Do háje!”, vloekte ik. Dan keek ik automatisch uit het breed geopende venster op de zesde verdieping van ons flatgebouw. Een paar stukken afval, plastic zakken meegewaaid door de storm, en een man die zijn hond aan het uitlaten was, was alles wat ik zag. Ik was de wanhoop nabij! Maar mijn zus, die ondertussen ook wakker was, keek naar beneden en zei: “Michaela, ga vlug kijken, daar, ik zie een stuk wit papier”, zei ze alsof het zeker was dat beneden rechtsonder ons venster mijn envelop lag. Zo’n storm, mijn envelop zou zeker niet rustig beneden op het gras geland zijn. Ik voelde mijn straf voor onverantwoordelijkheid al komen... “Startgeld”, dacht ik aan de welgemeende woorden van mijn papa terwijl ik de lift naar beneden nam. Maar onbewust hoopte ik toch dat het daar zou liggen, mijn dierbaar enveloppe...

Ik liep naar de plaats die mijn zus van zesde verdieping als een valk bewaakte (voor het geval dat er iemand nog vóór mij op die plek zou geraken om het mee te pakken) en ja hoor,

het bleek mijn papieren envelop te zijn! Helemaal nat was hij van de harde regen maar met ongerepte inhoud. Dat was het allergrootste pak van mijn hart!
Nu nog kan ik mijn bloed wild voelen stromen en krijg ik kippenvel als ik terugdenk aan het moment dat geld mij dolgelukkig maakte...

Olesya Kulikova,

Sagenn, 's Hertogenbosch

De verwondering

Ik verhuisde redelijk recent naar Nederland, iets meer dan een jaar geleden. En ik vind nog steeds heel veel dingen hier vreemd of verrassend. Alles is absoluut niet hetzelfde in dit landje als in mijn vaderland Rusland: de taal, de mensen, de natuur, het klimaat, de wegen, de architectuur, de kleuren, de tradities, de stijl van leven, enz. Soms denk ik dat zelfs de zon in Nederland enigszins anders schijnt. Misschien is dat ook echt zo...

Maar het verwonderde me het meest dat ik hier een nieuw gevoel van ruimte en perspectief gekregen heb. Ik wist dat Nederland heel erg klein is (vooral als je het vergelijkt met de Russische Federatie). Mijn verwachting was dus ook dat alles buiten en binnen zeker ook niet zo groot moet zijn. Ik dacht bijvoorbeeld: "Welke natuur kan ik daar vinden? Zij wonen zo dicht bij elkaar en er zijn zo veel inwoners op dit kleine stukje lage land." Maar ik zag het verkeerd. Ik zie nu (of ik denk dat ik het zie) veel natuur in elk Nederlands stadje of dorpje: parken, bossen, velden. En deze gebieden zijn, volgens mij, talentvol georganiseerd. Je kan wel begrijpen dat een veld of bos in realiteit klein is, maar dankzij dijken, polders, rivieren en kanalen worden deze velden en bossen optisch breder, langer, dieper en eindelozer. De Nederlandse natuur is niet rijk, zij is eerder simpel en vaak eentonig. Echter geeft zij de sensatie van veel licht, lucht en zowaar ruimte.

En kijk eens naar de huisjes! Naast de gigantische Russische gebouwen vol met flats lijken de huizen hier zo klein! Ik ga in Nederland naar binnen met de gedachte: "Zij hadden toch iets groters en indrukwekkenders kunnen bouwen met hun mogelijkheden." Maar in een Nederlands woonhuis krijg ik een tegenovergestelde impressie, want alles blijkt mooi en groot, vooral met ramen van het plafond tot de vloer die bijna de hele dag open blijven, zonder gesloten gordijnen. Deze ramen kunnen het best de Nederlandse mensen karakteriseren. Ze zijn ook open, natuurlijk, transparant en groot. Soms voel ik mij hier zoals in het sprookje "Alice in Wonderland" waar iets kleins plotseling groots kan worden en omgekeerd of zoals in een fantastische film over de huizen-transformers.

Wellicht is het alleen de eerste indruk van de Nederlandse ruimte en lijnen. In principe brengt iedere dag voor mij in Nederland iets nieuws en onverwachts, dus verveel ik me nooit hier. Maar eerlijk gezegd zou ik graag al deze impressies en gevoelens zo lang mogelijk bewaren omdat zij mijn leven nog interessanter en spannender maken. En als je nog nooit naar de Nederlandse natuur en design hebt gekeken, dan is het nu de tijd om dat te proberen. Misschien zal je een soortgelijke indruk krijgen. En dan kan een nieuwe wereld zich voor je openen.

Elena Nakovska,

Capabel Taal, Den Haag

De verwondering

Ik ben een gewoon mens. Dat ben ik. Altijd- dat verandert niet. Ik verander van land. Eerst was het Australië, zonnig Melbourne, mijn jeugd, zomerse Kerst feesten, heel, heel aparte dieren, de taal leren, het volkslied leren..

Dan terug naar Macedonië, mijn geboorteland, terug naar al die liefde, naar mijn mensen, onze met zang gevulde zomers... Terug naar: in slaap vallen onder de tafel terwijl je ouders boven zingen, lachen, en dromen dromen die hun levenslang zullen achtervolgen als bloeddorstige demonen die schreeuwen: "Slaap lekker dromerige Balkaniër, wij zijn je illusies, en wij beloven je deze eerlijke leugen: DAAR zal je geluk vinden, DAAR vrede vinden, rust ...

Dan zie ik je voor mij Kate, mijn zus, mijn tweeling, het spiegelbeeld van mijn ziel, - in een kist, dood - en alle onze lieve mensen om ons heen.

Die ene zegt: "Verlaat ons niet, je bent de enige die overbleven is..." de andere schreeuwt: "ga weg, ga weg hier, luister naar die eerlijke leugens, die demonische beloftes: DAAR zal je geluk vinden.

Ik voel iets op mijn rug: o, ja de rugzak, met al mijn broodjes, drankjes en boeken, allemaal boeken over jou en hoe ik je los kan laten ; de Nederlandse lage zon schijnt op mij en ik blijf in het zonlicht, te bang om een spiertje te verroeren, anders zal het Grote Kwaad mij pakken.

Ik kan hem dat niet toestaan, Kate, hij mag mij niet pakken.

Zodra die eerste schaduw zich vertoont op de plek waar ik met jou zit, ren ik weg, naar een andere zonnige plek, ver weg van hem - het menselijke kwaad - zodat hij ons niet kan pakken Katune.

Hetzelfde demonen die mijn ouders hadden gekweld fluisteren hun toverformule: "Blijf hier, dit is het land waar jij zal leren om je pijn los te laten, hier zal je vrede vinden!"

Ik heb nooit geleerd om je los te laten Katune, al die boeken hielpen niet, Nederland hielp niet...

Ik kijk rond, het is 5 Mei, 2008, Amsterdam viert Bevrijdingsdag, ik zit - viool in de hand, wij zitten eigenlijk allemaal, mijn collega's en ik, tegenover Beatrix, afwachting, in het zomer licht.

En de lucht ruikt, anders: het ruikt zoet, het ruikt naar vrede, ik ruik rozen, ik zie spelende kinderen die even een kijkje naar ons nemen uit het raam, en voor een seconde denk ik: DIT is het! Dit is vrede, dit is het vechten waard, mijn lieve Katune, ik heb het gevonden Kate, voor ons allebei!

Jaren later, zit ik naar de beelden in Apeldoorn te kijken: Beatrix, triest, zo triest zoals ik haar nooit tevoren heb gezien, zichzelf verontschuldigen voor iemand anders z'n wens haar te doden.

Ik heb het verloren Kate, - denk ik, het was toch maar een illusie, het spijt mij, het was het niet waard...

En opeens, jij verschijnt voor mij - in Rembrandt, Vermeer, spelende kinderen, de open zee, de lucht die naar vrede ruikt - ik zie je in alle dat schoonheden van dit land.

Chew Lian Sai,

Connecting zu B.V., Weesp

Wie is de kip?

De man en de vrouw lopen de trap op. De vrouw blijft halverwege staan, de man mompelt iets van "staat in de weg". De vrouw blijft maar stilstaan. Ze kijken naar de openstaande deur. Hun voordeur. Alsof twee wijd geopende armen, hun willen verwelkomen.

Met twee bonzende harten en stijf van angst stonden ze stil bij de drempel. Is er nog iemand binnen? Met de huissleutel in de vuist en een verbleekt gezicht gingen ze naar binnen.

Hier heeft een zekere orkaan geraasd. Alle kasten en laden waren open en leeg. De grond was bezaaid met kleren, boeken, papieren, potten en planten. Met enige moeite visten ze de gemeentegids uit de puinhoop. Gelukkig had de orkaan deze gids niet nodig. Ze hadden deze gids als welkomst pakket gekregen, toen ze twee jaar geleden zich voor het eerst inschreven bij het gemeentehuis. Met trillende vingers bladerden ze in de gids en vonden het nummer van het plaatselijke politie bureau.

Er kwamen twee politie agenten na hun telefoontje. Eén van de agenten ging rond kijken in het huis. De andere agent haalde een stapel formulieren uit de map, overhandigde een paar formulieren aan de man en begon vragen te stellen over de opmerkingen en spullen die ze misten.

Na ongeveer een half uurtje trokken de agenten de conclusie: Van een kale kip valt niets te plukken! Ook als de daders gepakt zouden worden. Regel alles maar gewoon met de verzekeringsmaatschappij.

Met verwondering en uiterst verbazing, keken de man en de vrouw naar de langzaam uit hun zicht verdwijnende agenten.....Hun blikken kruisten. De man en de vrouw keken elkaar aan en dachten: "Wat is dit toch een schattig kikkerlandje, zo menselijk. En dat ze zo gemakkelijk omgaan met de criminelen!"

De rust keerde terug. De vrouw kijkt beduusd naar buiten en zag een paar mensen lopen. Opeens lijkt iedereen verdacht in haar ogen. Is hij het? Of is zij het? Nee, nee, die daar, want die kijkt wel naar binnen, en die maakt oogcontact en glimlacht ook nog! Alsof die probeert te zeggen: Vullen jullie maar braaf je formulier in. De echte kale kip! Misschien tot ooit, als jullie veren weer eens gegroeid zijn.

Nahal Zakizadeh Shabestari,

ISK Noorderpoort, Appingedam

De verwondering

Heb je weleens een vogel gezien die met een paar andere vogels in een kooi waren? Zij waren samen wel gelukkig, maar konden nooit van de natuur genieten. Als zij willen eten, zijn ze afhankelijk van iemand die ze voedt. Als zij willen zingen en fluiten is er altijd iemand die de vogels in de gaten houdt, die de vogels controleert.

Ik ben een vogel.....

Toen ik enige tijd in Nederland was, ontdekte ik dat ik niet meer in die kooi zat die ik in mijn land kende. Ik ben beland in de jungle. Ik kan hier vrij vliegen, waarheen ik wil, ik kan eten wanneer ik wil, en zingen wanneer ik wil. Er zijn veel voordelen in een land waar je vrij kan zijn maar al snel kwam ik tot de ontdekking, dat niet alles beter was in de jungle. Ik dacht terug aan de kooi, waar de vogels mij helpen.

Hier in de jungle denkt iedereen aan zichzelf. Hier zijn sommige dingen niet zo goed, maar er zijn ook goede dingen. Iedereen kan voor zichzelf leven en kiezen wat hij of zij wil doen in het leven. Het is niet belangrijk hoe je eruit ziet, of je blank of zwart bent. Het is belangrijk dat je, je zelf kunt zijn.

Uiteindelijk heb ik mijn plek gevonden in jungle. Ik weet nu hoe ik hier moet overleven, en ik ben gelukkig. Toch denk ik weleens terug aan mijn land, en dan mis ik sommige dingen, van toen ik nog in mijn kooi leefde.....

Brian Wall

Institute for Dutch as a second language, Universiteit van Amsterdam

De verwondering

Het was 30 april en ik stond op mijn tenen.

Het urinoir was een beetje hoog. Ik had al een paar biertjes op en ik keek naar mijn vriend naast me en ik zei “dit konijn feest is echt cool.”

Hij zei “wat”?

“De konijn feest” zei ik.

”Hahahahaha! zei hij. Het is koninginnedag niet konijn dag.

Ja. Ik was een buitenlander in Holland. Iedereen hier is een beetje langer en de taal is moeilijk te leren. Ik kom uit Amerika en ik beheers slechts twee talen: de engelse taal en lichaamstaal. Het is gewoon dat Nederlanders “wat” tegen mij zeggen. Ik hoor dat bijna elke dag. Mijn Nederlands is niet zo goed. Als ik een fout maak, is het het verkeerde woord of mijn slechte uitspraak. Maar nu zit ik op een Nederlandse cursus. Soms heb ik moed om Nederlands te spreken met Nederlanders buiten de les. Het gaat voor een paar minuten goed en dan verandert de situatie. Ik was in een cafe en ik vroeg de ober om de rekening: “Mag ik de rekening hebben alstublieft?”

Hij zei “Natuurlijk”.

Alles was goed. Ik was trots dat ik Nederlands probeerde te spreken. Een paar minuten later kwam hij terug met een cappuchino voor mij. Ouch!

Is mijn Nederlandse uitspraak zo slecht?

Tegen andere buitenlanders zeg ik altijd dat je Nederlands moet proberen en oefenen. Blijf bij het Nederlands en gebruik minder Engels. Dat is de enige manier om de taal te overwinnen. Met zoveel foutjes en zo veel rode gezichten, geloof ik dat nog steeds.

Wat grappig is, soms heb je het juist wanneer je denkt dat je een fout heeft gemaakt.

Ik zei tegen de ober, “Ik heb de cappuchino niet besteld. Ik wil graag de rekening.”

Hij zei, “Het spijt me. Ik kom uit Papua New Guinea. Het was mijn fout. Ik versta Nederlands niet zo goed.”

Voor mij is het moeilijk om hier Nederlands te spreken. Iedereen wil Engels met me spreken als ik heel even aarzel. Dat is vooral zo als ik zeg dat ik uit Amerika kom. Dus ik heb voor een paar maanden besloten dat ik in het openbaar Brian van Estonia ben. Ik zeg dat ik geen Engels spreek en dan kan ik Nederlands proberen.

Een van de eerste oefeningen was aan de telefoon met een bedrijf. Ik sprak over de feit dat ik geen internetverbinding thuis had.

Na de introducties over en weer aan de telefoon had ik een beetje zweet in mijn handen.

“Kan je me alstublieft terugbellen? Ik vind het onzettend vreselijk dat ik 50 euro cent moet betalen terwijl het jullie het probleem zijn met de connectie. Het is ook vervelend dat ik een paar minuten moet wachten voordat je aan de telefoon kwam. Als ik wacht, moet ik ook dat betalen” zei ik. Ja, dat voelt lekker te zeggen. Eindelijk kan ik in het Nederlands mijn gevoelens tonen.

“Ja hoor Meneer Wall. Kunt u me uw mobiele telefoonnummer geven? Ik zal u meteen terugbellen.” zei Meneer Janssen van het telecombedrijf heel vriendelijk. Punt gescoord!

Maar dan verandert de situatie nog een keer. Hij belt me terug en we lopen de standaardprocedure door. Het snoer van mijn modem zat niet in het stopcontact! Heeft mijn schoonmaakster het er per ongeluk uit gehaald? Gewoonlijk is dat het eerste dat ik controleer maar ik had onlangs zoveel problemen met het internet dat ik dat deze keer nagelaten heb.

“Oh nee Meneer Janssen. Het is mijn fout. Wat vreselijk! Ook mijn Nederlands is niet zo goed. Ik kom uit Estonia dus ik probeer de taal te spreken.” zei ik.

Hij moest hebben gedacht: “stomme Estonians”.

Sorry Estonia.

Dus vertrouw op jezelf, oefen veel en als je een korte buitenlandse man bent, draag dikkere zolen in je schoenen.

Salaheddine El Youbi

ROC Rijn IJssel, Arnhem

De verwondering

Als je naar de Nederlandse televisie kijkt, bevind je je direct te midden van reclames, programma's en films waarin een overvloed aan eten te zien is. Dat spiegelt het beeld van hoe de mensen in dit kleine land leven.... sorry genieten! Als je een kind vraagt wat hij wil drinken, zwijgt hij eventjes. Dat betekent dat hij meer keuzen heeft. Hij mag drinken omdat hij getrakteerd wordt, hoewel hij geen dorst heeft. "Ik wil AA, nee cola, oooh wacht even, ik neem een ijsje."

Onze kinderen zijn onze toekomst, over dit feit valt niet te twisten. Onze kinderen moeten uitstekend voorbereid worden en zelfvertrouwen hebben, omdat niemand weet hoe onze wereld zich zal ontwikkelen. Er is geen plaats voor zwakke mensen. Alleen de sterken en schranderen mogen morgen meedoen om ons planeet te beschermen en om de wereld door te laten draaien.

Ver van Nederland, in Sierra Leone, waar het levenspeil onder nul is, levert een stukje brood of slokje water nog veel blijdschap op. Geen keus, iedereen wacht op een wonder uit de hemel. Er is niks. De grond barst door de droogte. Dat is ook te zien aan de gebarsten gezichten van de mensen. De kinderen van het land waar ik geboren en opgegroeid ben, waar mijn nagels hard geworden zijn, herkennen mij niet meer toen ik bij oma op bezoek ging. Ze waren allemaal mijn vrienden, ik herinner me nog goed dat we samen naar de rivier gingen om te vissen, destijds was er genoeg water, genoeg voedsel, allemaal gingen we samen naar school. Maar nu is de situatie onbeschrijfelijk. Dat land is onleefbaar geworden, mijn vrienden herkennen mij niet meer. Misschien omdat ik mooie kleren droeg of lichter van kleur ben geworden. Het enige waar ik zeker van ben is dat ik dikker ben geworden. Door het vele eten.

Op straten zoeken mensen de schaduw op. Wie een emmer water heeft bewaart het zo lang mogelijk. Kinderen zwerven alle kanten op. Ze willen niet spelen. Ze kunnen het niet meer, ze hebben het besef dat ze hun energie moeten sparen voor een komend gevecht om een slokje water. Zulke omstandigheden kan ik niet aan. Ik zat daarom meteen in de eerstvolgende vlucht terug naar Schiphol. Hoe Nederland vanuit het vliegtuig eruit ziet is ongelooflijk, een paradijsje. Veel groen, het water stroomt overal. Ik bleef denken over dat verschil, het verschil tussen mijn vaderland en mijn moederland. In hoeverre zijn we medelijdend. En in hoeverre kunnen we ons in elkaar inleven. Op hoog niveau verscheen onze minister van financiën de laatste tijd vaak op tv, om ons te overtuigen van het complexe probleem dat de economisch crisis oplevert, terwijl zijn ministerie tegelijkertijd duizenden tonnen (gezond) voedsel naar de bodem van de zee stuurt. Blijkbaar draait alles in dit land om geld. Alle internationale verdragen en overeenkomsten zijn alleen maar inkt en papier.

Prima, iedereen zorgt voor zijn eigen kinderen. Mijn land staat buitenspel.

Gelukkig is er een God die voor iedereen zorgt.

anus, taal,
communicatie, li
n spraak
tuur, t
erlands
nds onder

adres

Nederlandse Taalunie
Lange Voorhout 19
Postbus 10595
2501 HN Den Haag
Nederland

telefoon

+ 31 70 346 95 48

fax

+ 31 70 365 98 18

e-mail

info@taalunie.org

internet

taalunieversum.org